

kastets § 59 har man udvidet Stempelfriheden til Ægtefællens og Arvingernes Indtræden i afdødes Forpligtelser saavel som i andre af ham indgaaede Kontraktsforhold i Almindelighed, medens man paa den anden Side har betinget Stempelfriheden af, at de have overtaget Gældsansvaret efter ham.

Forsaavidt Overtagelsen sker ved særskilt Erklæring, bliver denne derhos stempligtig efter de i Udkastets § 9 foreskrevne Regler.

Med Hensyn til Arveafkald har man i Udkastets § 60 foreslaaet Reglen i Stempelovens § 29 forandret derhen, at der ikke skal beregnes Stempel efter Værdien af det, hvorpaa der gives Afkald, hvad der ofte kan være vanskeligt at bestemme, men at Stemplet skal være 3die Klases Takst af det ydede Vederlag og, naar intet Vederlag er givet, 1 Kr.

Til Afsnit V. Litra B.

(Dokumenter angaaende Overdragelse af Ejendom.)

Efter den nugældende Stempelovs § 33 skal Stemplet ved Overdragelser af fast Ejendom beregnes paa Grundlag af det betingede eller givne Vederlag, medmindre dette ikke maatte staa i noget passende Forhold til den overdragne Ejendoms sande Værdi.

Det maa formentlig ogsaa indrømmes, at dette Grundlag for Stempelafgiftens Beregning i og for sig er det naturlige, idet det ydede Vederlag, bortset fra særlige Forhold, f. Eks. hvor Retshandlen indeholder en delvis Gave, skulde kunne forudsættes at svare til Ejendommens nuværende Værdi og i alt Fald være et Udtryk for, hvad der paa Salgstiden kan bringes ud af den for Sælgeren.

Den nævnte Regel frembyder imidlertid ofte Vanskeligheder ved Udfindelsen af, hvad Vederlag der i Virkeligheden er givet for den faste Ejendom, og den kan være til Skade for Statskassen, ved at Vederlaget — bevidst eller ubevidst — angives for lavt. Navnlig naar fast Ejendom og Løsøre sælges under eet for en samlet Købesum, vil Fordelingen af denne paa fast Ejendom og Løsøre let kunne forrykkes saaledes, at der føres for meget over paa Løsøret og for lidt paa den faste Ejendom. Den betydelige Forskel i Stempelafgiften mellem Løsøreoverdragelser og Overdragelse af fast Ejendom kan indeholde en Fristelse for Parterne til et mindre nøjagtigt Skøn i saa Henseende, men for øvrigt behøve fejlagtige Opgivelser i denne Forbindelse ikke at være grundede i ligefremme Ønsker om at faa Stempelafgiften ned, idet Skønnet over Fordelingen kan være ret vanskeligt.

Stempelovens Henvisning til, at Vederlaget skal tilsidesættes, naar det ikke skønnes at staa i passende Forhold til Ejendommens Værdi, kan derhos ikke i tilstrækkelig Grad sikre Statskassen imod, at den faar en for ringe Stempelafgift af Overdragelser angaaende faste Ejendomme, idet de tilsynsførende Myndigheder — navnlig Retsskriveren ved Tinglæsningen — kun kunne forudsættes i Almindelighed at ville blive opmærksomme paa saadanne Tilfælde, hvor Misforholdet imellem Vederlaget og Værdien er særlig iøjnefaldende, og efter den nugældende Regel, hvorefter Værdien skal fastsættes af Øvrigheden, kan man ogsaa kun i saadanne Tilfælde vente at faa Parternes Angivelse af Vederlaget tilsidesat.

Da man derhos nu i Vurderingen til Ejendomsskyld har faaet en af særlige Myndigheder foretagen Vurdering af de enkelte faste Ejendomme til Skattesvarelse, og ved hvilken Vurderingssummen ifølge Ejendomsskyldsloven skal være Ejendommens Værdi i Handel og Vandel, har man fundet det rettest, at denne Vurdering ogsaa